

Pinksterfeest in Jeruzalem

Liturgiesuggesties:

Youth for Christbundel 188, Opwekking 391 en Opwekking 28

Opwekking 46

Handelingen 2: 1-13

Opwekking 389, Opwekking 520 en Opwekking 445

Na verkondiging: Gezang 477 = Opwekking 383

Opwekking 88 en Opwekking 404

Beste mensen,

Het is druk in en om Jeruzalem.

Er zijn veel mensen op weg naar de stad.

Ze komen overal vandaan.

Wat is er aan de hand? Is er iets te vieren?

Inderdaad, er is wat te vieren.

Over een paar dagen is het feest, Pinksterfeest.

En daarom zijn er Joden overal vandaan, uit binnen- en buitenland, op weg naar de stad van de tempel.

Net als op het Paasfeest, toen waren er ook veel mensen in Jeruzalem.

Dat feest is nu ongeveer zeven weken geleden.

Ja, er zijn zelfs mensen die vanaf Pasen in Jeruzalem zijn gebleven om de dagen tussen Pasen en Pinksteren af te tellen.

Want Pinksteren betekent ... vijftig.

Zevenmaal zeven dagen telt men vanaf het Paasfeest.

En dan op de vijftigste dag, dan wordt het Pinksterfeest gevierd, het feest van de tarwe-oogst.

*

Tussen de mensen, op weg naar Jeruzalem, loopt Ruben met zijn zusjes Mirjam en Michaja.

Samen hun vader en hun moeder.

Ruben woont met zijn familie op Cyprus.

Dat is een groot eiland in de Middellandse Zee.

Ze hebben al een hele reis achter de rug.

Met de boot hebben ze de overtocht gemaakt.

En nu zijn ze inmiddels al dicht bij Jeruzalem.

Ruben en zijn zusjes kijken hun ogen uit!

Schitterend is het hier!

Heel in de verte - op de heuvels - zien ze de stad Jeruzalem al liggen.

De provincie Judéa, waar ze doorheen trekken, is een vruchtbaar gebied.

De velden staan vol met het goudgele tarwe.

'Vader', zegt Ruben, 'je kunt wel zien dat Pinksteren een oogstfeest is.'

'Want als ik om me heen kijk, dan zie ik velden vol graan.'

'En de oogst is al begonnen.'

'Kijk', zegt Ruben tegen Mirjam en Michaja, 'zie je, ... de maaiers lopen met de sikkels in hun hand?'

'Daar snijden ze de halmen mee af.'

'En zien jullie die vrouwen achter hen aan gaan?'

'Dat zijn de bindsters, die de graanhalmen bijeen binden tot schoven.'

De schoven worden netjes bij elkaar gezet in een kring.

'Kijk maar goed in de verte; daar staan er al heel wat bij elkaar.'

Als de tarwekorrels droog zijn, wordt er meel van gemalen.

En van dat meel wordt dan brood gebakken, heerlijk tarwebrood.

Op het Pinksterfeest, op de vijftigste dag, dan gaan de mensen naar de tempel.

Blij brengen ze hun eerste tarwebroden.

Als een offer, als een geschenk aan God.

Uit dankbaarheid voor de oogst die Hij zal geven.

Dit jaar vieren Ruben en zijn zusjes het Pinksterfeest mee, in Jeruzalem, in de tempel.

Dan zullen ze zien dat de broden door de priesters worden geofferd.

'En weten jullie wat er verteld wordt in de tempel', vraagt Ruben aan Mirjam en Michaja?

'Het verhaal van Ruth zal worden voorgelezen.'

'Jullie weten toch wel wie Ruth is?'

'Ruth, die aren opraapte op het land.'

'Ruth, die later trouwde met Boaz en de overgroot-moeder werd van onze grote koning David.'

Mirjam en Michaja hebben naar Ruben geluisterd.

Ze knikken maar wat en zeggen tegen elkaar: 'Ruben zal het wel weten.'

Hij is dan ook al twaalf jaar.

En in hun dorp op Cyprus is hij bij de rabbi op school geweest.

Hij heeft Hebreeuws geleerd.

En als in de synagoge gelezen wordt uit de oude Boekrollen van de Thora en de Profeten ... kan Ruben het verstaan.

Zelf mag hij ook wel eens een keertje voorlezen in de synagoge.

*

Zo komen ze al pratend steeds dichterbij Jeruzalem.

De weg gaat langzaam omhoog en de groep feestgangers wordt steeds groter.

Van alle kanten sluiten mensen zich aan.

Ruben ziet steeds meer mensen om zich heen.

Hij hoort hen praten in vreemde talen.

Hij komt ervan onder de indruk.

Op het laatst is hij er helemaal stil van.

Hij blijft dicht in de buurt van zijn ouders en zijn zusjes lopen.

'Zeg vader, moeder, luister eens', zegt Ruben.

'Als we straks in Jeruzalem zijn, weet u dan de weg wel naar ónze synagoge?'

'Maak je maar geen zorgen hoor', antwoordt vader. 'Moeder en ik zijn er wel vaker geweest.'

'En als het moet, kan ik het ook nog vragen.'

Ruben is gerustgesteld.
Vader en moeder hebben verteld dat er in Jeruzalem veel synagogen zijn.
De Joden van Cyprus hebben er een synagoge.
En ook de Joden uit Egypte, uit Rome, Asia en Mesopotamië hebben er een eigen synagoge.
Feestgangers kunnen er logeren.
Er wordt gelezen uit de oude boekrollen.
Zo kunnen Joden uit alle landen de Woorden van de HERE hun God horen in de taal van hun eigen volk.

*

De dagen in Jeruzalem zijn een feest.
Vader en moeder weten goed de weg.
Ruben, Mirjam en Michaja kijken hun ogen uit.
Ze lopen door de kleine straatjes en over de markpleinen, waar kooplui - overal vandaan - hun spullen te koop aanbieden.
Bij de stadspoorten zien ze de mensen in en uit de stad gaan.
Ze komen ogen te kort om alles te bekijken het paleis van Herodes, de burcht Antonia met de romeinse soldaten.
Maar het allermooiste vind Ruben toch wel de gebouwen van de tempel.
Op een hoog plateau staan ze te blinken in de stralende zon.
Daar in de gebouwen van tempel, in het huis waar God onder zijn volk wil wonen, viert Ruben met zijn familieleden het Pinksterfeest.
De broden, gebakken van het nieuwe meel worden naar het plein van de priesters gebracht.
De priesters nemen deze eerstelingen van de oogst in ontvangst.
Ze bewegen de broden heen en weer, in de richting van het brandoffer altaar en geven ze óók weer aan de mensen terug.
Zó geeft de HERE al het goede!
De mensen willen ermee zeggen: 'HERE, onze God, wij danken U voor de oogst!' 'Wij danken U dat wij mogen leven en dat U onze God bent.'

*

Ook de leerlingen van Jezus zijn Jeruzalem. In een bovenzaal in één van de huizen zitten Petrus, Jakobus, Filippus en de andere leerlingen van Jezus bij elkaar.
Maria de moeder van de Here Jezus en Maria van Magdala, andere mannen en vrouwen zijn er ook bij.
Bij elkaar ... een groep van 120 mensen.
Vanaf Pasen hebben ook zij de vijftig dagen geteld tot aan het Pinksterfeest.
Ze weten dat het niet afgelopen is met Jezus.
Hij leeft en Hij heeft beloofd hen niet alleen te laten.
Jakobus zegt: 'Wij weten dat Jezus mensen gelukkig heeft gemaakt.'
'Dat Hij mensen getroost heeft, mensen beter heeft gemaakt.'
'De Here Jezus heeft verteld over dat mooie plan van God: Zijn Koninkrijk.'
'Kijk', zegt Jakobus, 'dat mooie plan, dat Koninkrijk van de Vrede is met Hem begonnen...'
'Moeten wij dan hier bij elkaar blijven zitten?'

‘Alleen maar elkáár troosten en bemoedigen?’

‘Nee, we moeten aan álle mensen gaan vertellen dat Jezus wil dat alle mensen gered worden!’

‘Nu vandaag, op het Pinksterfeest, nu is de stad vol mensen.’

De mensen in de bovenzaal kijken elkaar aan.

Ze worden blij en enthousiast. Het is of er in hun harten een vuur begint te branden.

Nee, niet alleen een vuur in hun hart.

Maar kijk, er komen ook kleine vuurvlammetjes, boven hun hoofden.

Het is de Heilige Geest, die - vanuit de hemel - op mensen is uitgestort.

En er is een geluid van een geweldige stormwind, en dat ... terwijl de ramen van de kamer zijn gesloten.

Ze kunnen niet meer binnen blijven.

Het is alsof ze door de wind naar buiten geduwd worden.

Ze staan in vuur en vlam!

Ze gaan de straat op en iedereen moet het horen:

‘Jezus, leeft!’ ‘Wat de oude boekrollen gezegd hebben, ís nu gebeurd.’

‘Jezus leeft, Hij is de Verlosser!’

*

Mensen komen aanlopen, verbaasd en nieuwsgierig.

‘Wat is er aan de hand, met deze mannen?’

‘Waarom spreken ze zo vol vuur?’

‘Nee maar’, zeggen sommigen, ‘zijn dat niet mannen uit Galiléa?’

‘Wat hebben die uit Galiléa óns, in Jeruzalem, nou te vertellen?’

‘Ze kennen daar nauwelijks de oude Boekrollen?’

Maar anderen zeggen: ‘Hoor, deze mannen spreken de taal van God.’

‘En ... ze spreken in onze eigen taal!’

Joden uit Egypte, Asia, Rome en uit Mesopotamië luisteren vol bewondering.

Wat ze hier horen spreken kan iédere Jood verstaan en begrijpen!

*

Tussen al die mensen staat ook Ruben met zijn ouders en zijn beide zussen.

Vol verbazing heeft ook hij staan luisteren.

Ruben heeft de woorden verstaan, maar er helemaal niets van begrepen.

‘Wat heeft het allemaal te betekenen?’

Dan roepen enkele mensen luidkeels: ‘Luister niet naar deze mannen, ze hebben te veel wijn gehad.’ ‘Ze zijn dronken!’

Petrus, één van de mannen, gaat spreken.

Hij zegt: ‘Wij zijn niet dronken.’

‘Het is veel te vroeg in de ochtend om dronken te zijn.’

‘Wij zijn vol van de Heilige Geest.’

‘Nu is gebeurd wat lang geleden al gezegd is door de profeet Joël.’

‘De Geest van God zal komen; oude mensen zullen hun dromen waar zien worden en jonge mensen zullen de Woorden van God spreken.’

‘Daarom vertellen wij u dat het werk van de Here God met Jezus niet is afgelopen!’

'Jezus leeft; met Hem is het Koninkrijk van God begonnen.'
'Hij is de Messias, Hij is de Verlosser.'
'Ja, we mogen er allemaal bij horen!'
Als Petrus en zijn vrienden zó spreken vragen de mensen: 'Wat moeten we doen?'
Petrus zegt: 'Jullie moeten je bekeren; jullie moeten het ánders gaan doen.'
'Leven zoals Jezus het ons geleerd heeft.'
'Dan zal er bij de mensen iets zichtbaar gaan worden van het Koninkrijk van God.'

Het is of er op déze Pinksterdag in vele mensen een heilig vuur gaat branden.
Duizenden laten zich dopen.
Zij gaan geloven in Jezus, de opgestane HERE, de Messias.
Ze willen Hém volgen.
Op de terugreis zegt vader tegen Mirjam, Ruben en Michaja:
'Alles wat ik in Jeruzalem gezien en gehoord heb, daar zal ik in ons dorp op Cyprus over vertellen.'
'Ik wil dóórvvertellen dat met Jezus het Koninkrijk van God begonnen is en dat iedereen bij God mag horen.'
'Want daar kún je niet over zwijgen!'

*

Je kunt, beste mensen, op het Pinksterfeest eigenlijk niet je mond houden.
Op het Pinksterfeest móet je wel vertellen van de grote daden van God.
Op het Pinksterfeest moet je ook vertellen van de Heilige Geest.
De Geest, die Jezus Christus heeft gegeven ... om mensen voor Hem ... in vuur en vlam te zetten.

Vandaag vieren we - op deze camping - met elkaar het Pinksterfeest. Het feest van de komst van de Heilige Geest.
Ook wij mogen - in onze eigen taal - aan anderen vertellen over wat God gedaan heeft.
Toen ... in Jeruzalem, maar ook nú ... in onze tijd en ons leven.
We mogen als we - na deze heerlijke Pinksterdagen - straks weer naar huis gaan ... naar ons eigen dorp en onze eigen stad ... vertellen wat de Heilige Geest met ons gedaan heeft.
De Heilige Geest die ons leven heeft veranderd.
Die ons leven heeft omgebogen, omgekeerd en ons richt op de Here Jezus Christus.
Hij is onze Redder. Hij is onze Verlosser.
Van Hem zijn we vol. Dronken van zijn liefde.
Zijn liefde voor alle mensen.
U en jou en mij!

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, camping Spaarnwoude - Pinksteren 19 mei 2002

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !